

[Bertel Dahlgaard.]

nødvendigt at afgive sin Stemme. Jeg erkender, at heri vilde ligge en Fare, hvis det gjaldt en mindre oplyst Befolkning end den danske, men det danske Folk ved nok, hvad det gælder, det ved, at over for de Begivenheders Vælde, som raser omkring os, klares Danmarks Sag ikke ved smaa splittende Bevægelser; Vælgerne ved, at den, der bliver hjemme paa Valgdagen, derigennem kan fremme netop det, som man mindst ønsker at støtte. Det danske Folk lever just nu i en af de Historiens Omvælningstider, hvor Landets Velfærd ikke maa blive en Kastebold for Tilfældigheder og uligevægtige Sind, men hvor alene trofast Sammenhold danner den ubrydelige Kæde.

Det radikale Venstre føler sig som et enkelt Led i denne Kæde, og vi gaar ud til Valgets Forberedelse med fast Vilje til herunder at føre en saadan Tale, at vi efter Valgdagen atter med god Samvittighed kan mødes herinde med de andre Partiers Repræsentanter til fortsat fælles Arbejde for Danmarks Frihed og Lykke.

Jens Thomsen: Det vigtigste Spørgsmaal i dansk Politik er at sikre Danmarks Frihed og Selvstændighed i Fremtiden. Det er min Overbevisning, at den Udenrigspolitik, Regeringen fører, er med til at skabe Grundlag for at naa dette Maal, og min Gruppe har derfor givet fuld Tilslutning til denne Udenrigspolitik. Mit Parti har paa alle Omraader ført en loyal Oppositionspolitik, og derigennem har vi ydet vort Bidrag til at gennemføre et sundt Folkestyre. Men Samlingsregeringen har ikke udvist en tilsvarende loyal Optræden mod os; den har ikke taget tilbørligt Hensyn til de Krav, som et sundt Folkestyre stiller til en Regering og til Regeringspartierne. Grundlaget for et sundt Folkestyre er, at de afgørende Forhandlinger føres i Folketing og Landsting under Offentlighedens Kontrol med rimelig Hensyntagen til en saglig Opposition. Men i Stedet for Folkestyret har Samlingsregeringen gennemført et Partistyre, hvor de afgørende Forhandlinger foregaar i Partiværelserne bag lukkede Døre og nedrullede Gardiner. Følgen deraf bliver, at de Forhandlinger, som føres i Rigsdagens to Ting, er betydningsløse Ceremonier, der virker som en Haan mod et sundt Folkestyre. Regeringen burde gaa den modsatte Vej og skabe et sundt Folkestyre ved at fjerne Stemmekøbspolitikens uheldige Virkninger.

Det danske Folk er sundt og stærkt,

men det vidner om en usund social Forstaaelse hos Regering og Rigsdag, naar der købes dyre Slotte til arbejdsløse Kvinder, hvor hver Plads kommer til at koste ca. 10.000 Kr., og Tilfældet fra Sønderjylland ligesaa. Der stod dernede sidste Aar 50 Landbohjem rede til at modtage unge Mænd, som skulde sendes i Ungdomslejr. Det var langt billigere for Staten og langt bedre for de unge Mænd at komme ind i disse Landbohjem end at komme i en Ungdomslejr, men det samfundsnyttige Forsøg kunde ikke gennemføres, fordi den daværende Socialminister ikke vilde tillade; at de unge Mænd fra Byerne kom til at dele Arbejdstid og Arbejdskaar med Landboernes Ungdom. En saadan Overhumanisme og Blødagtighed forhindrer en sund Karakterdannelse af de unge Mennesker. Kampen for Tilværelsen er en Livslov, og Regeringen bør ikke lære Ungdommen at gaa udenom som Peer Gynt, men den bør gøre noget for at styrke Selvopholdelsesdriften og fremme Arbejdsglæden og Arbejdsviljen. Gennem en aarelang Agitation er Forsvarsviljen blevet nedbrudt, og gaar man frem paa en tilsvarende Maade ved at nedbryde Viljen til den daglige Kamp for Tilværelsen, ser det sort ud for Fremtiden.

Bondepartiet har krævet Landbrugets Ligestilling med de andre Erhverv. Vi har stillet Krav om, at Prisen paa Landbrugets Salgsvarer skal fastsættes efter samme saglige Beregningsmaade, som anvendes ved Fastsættelsen af andre Priser, og vi har stillet Krav om, at der gennem Reparationsloven blev givet samme Tilskud til Landdistrikterne som til Byerne. Disse retfærdige Lighedskrav burde anerkendes som en Selvfølge under et sundt Folkestyre, men Regeringspartierne har afvist dem.

Landbruget er det eneste Erhverv i dette Land, der faar politisk bestemte Priser for sine Varer, uden Hensyn til Produktionsomkostningerne. I 1920, da Prisen paa Landbrugets Varer bestemtes af Tilbud og Efterspørgsel, havde vi en gennemsnitlig Smørnotering paa 6 Kr. 39 Øre mod 3 Kr. 89 Øre i Dag. Produktionsomkostningerne for Smør er langt større nu end dengang, men til Trods derfor laa Smørprisen dengang 64 pCt. højere end nu. Man vil deraf forstaa, at det var yderst beskedne Krav, der sidste Sommer blev fremsat af Mejeribruget om at forhøje Smørprisen med 45 Øre pr. kg fra 4 Kr. 45 Øre til 4 Kr. 90 Øre.

Det enstemmige Krav fra Mejeribruget var tiltraadt af alle Landbrugsorganisationer med Undtagelse af Husmandsførerne, og Afstemningen i Mejerierne viste, at de